

På daværende tidspunkt afviste Annelise Vestergaard og jeg tanken, idet vi ikke var klar over, hvor meget kontoret krævede af os og det var jo først ved skiftet senere, at jeg helt forstod, hvad der krævedes af os, ja jeg tror ikke jeg kan sige mere om dette punkt, men jeg ville gerne, om vi ikke lige som andre foreninger kunne ofre et sekretariat, give vores kontorleder gode arbejdsmuligheder også økonomisk. Jeg ved Ellen Jensen har siddet i Kastrup og arbejdet nat ud og nat ind for at nå det, for det kan jeg huske vi talte meget om dengang, og også fru la Cour har siddet nat ud og ind og arbejdet, det kan ikke være meningen, og det kan ikke være meningen at jeg skal sidde og sortere små skrivelser der har hobet sig op. Jeg har været inde på kontoret noget mere i den sidste tid og fru la Cour har været hos mig, men jeg efterlyser et sekretariat, det koster penge. Jeg tror nok Annelise Vestergaard vil føje lidt til i det jeg har sagt her.

Annelise Vestergaard Jeg skal gerne indrømme, at det har været noget af et chok, at først og fremmest landsformanden, men til dels også næstformanden i realiteten forventes at fungere som en slags kontorledere. Jeg har altid grint stille af klagerne over, at der blev drukket en sodavand hist og brugt et frimærke her og ikke taget den slags klager helt alvorligt. Så små sko kunne vi dog vel ikke gå i. Det er jeg blevet klar over nu, og jeg er blevet klar over, at det er blodig alvor, at vi ikke kan få folk til at betale anstændige kontingenter. Jeg har efterhånden talt med mange mennesker om vore kontingenters størrelse, og de er lamslåede over så lidt vi betaler. Vi må betragte os som en slags fagforening selv om jeg erkender, at der skal være en god portion idealisme med i en sådan sag, men det er undertiden, som om idealismen koncentrerer sig om dem, der gør arbejdet. Jeg kan roligt sige, at havde jeg vidst, at kontorets forhold kom til at spille en sådan rolle var jeg aldrig gået ind på at være næstformand. Det er slet ikke den rolle, jeg tiltenker en næstformand i en organisation, hvis fornæmste opgave efter min opfattelse er at skabe debat og vække irritation, så der kan komme gang i sagerne. Men man føler sig ikke ret meget debatskabende, når man bruger en søndag fra 8 morgen til 20 aften til at rydde op i ting, der i årevis har hobet sig op på kontoret.

Hovedstyrelsen tilbød sidste år, at landsformanden kunne få en vice-næstformand. Vi afviste begge to, da vi - som landsformanden allere har nævnt det - på daværende tidspunkt ikke var klar over, at kontoret kom til at spille så stor en rolle og for mit eget vedkommende kom til at betyde en hård belastning af min samvittighed, efterhånden som det gik i fuld alvor op for mig, at jeg i realiteten burde have været i København mindst en gang om ugen. Jeg mente i al min naivitet, at det måtte være lige så godt at holde foredrag i kredsene.

Den vicenæstformand, man havde ønsket, var altså i realiteten en overkontorleder - set i relation til de småpenge vi ofrer på kontoret, men er det meningen med formand, lands, næst eller vice? -

For mig står det helt klart, at Dansk Vindesamfund har tre muligheder.

1. Gøre det helt klart, at der skal ofres meget, meget mere på kontoret.